

BORBA PROTIV RAKETNIH JEDINICA TAKTIČKE NAMENE

Zahvaljujući visokim borbenim mogućnostima i preimućtvima nad drugim oružjem, raketne jedinice su dobile značajno mesto u operativnim i taktičkim jedinicama kopnene vojske. One poseduju snažnu vatrenu i udarnu moć koje omogućavaju brže i sigurnije uništavanje ciljeva, brži tempo borbenih dejstava i širi manevar u boju i operaciji. Zato rakete sve više postaju glavno vatreno sredstvo u taktičkim i operativnim razmerama.

Zbog prvostepene uloge raketnih jedinica u boju i operaciji, sve više raste i značaj borbe protiv njih. Stoga je protivraketna borba u svim komandama združenih taktičkih i operativnih jedinica jedno od centralnih pitanja u organizaciji i izvođenju borbenih dejstava.

Iako se borba protiv raketnih jedinica u operaciji mora voditi po jedinstvenom planu, ipak postoji čitav niz razlika u borbenim dejstvima protiv raketnih jedinica operativne i jedinica taktičke namene. Njihove osobenosti zahtevaju da se u borbi protiv njih upotrebljavaju različita sredstva i drukčiji postupci. Zato i borba protiv raketa taktičke namene (domet do 50 km) — koje čine do dve trećine od ukupnog broja raketa u operaciji — može i treba da se izdvoji kao posebna oblast za razmatranje.

Borba protiv raketnih jedinica taktičke namene je veoma složena. One su veoma pokretljive (dejavuju po principu: »opali — premeštaj se«) a raketna oruđa i rakete kreću se na malom broju pokretnih vozila. Istovremeno, one su i malorazmeran cilj. Za svoje borbeno obezbeđenje primenjuju opsežne mere maskiranja i obezbeđenja od napada sa zemlje i iz vazduha. Borbu protiv njih komplikuje i činjenica da u tom pogledu od sada ne postoji nikakvo borbeno iskustvo, pa za pronalaženje efikasnih borbenih metoda i postupaka za sada postoji jedan jedini put: detaljno izučavanje njihovih borbenih mogućnosti i načina upotrebe i analiza mogućnosti svakog oružja koje dolazi u obzir da bi moglo da dejstvuje po njima.

IZVIĐANJE

Najvažnije pitanje u borbi protiv raketnih jedinica je izviđanje. Uništenje raketa je direktno i prvenstveno zavisno od mogućnosti i sposobnosti sopstvenih snaga da ih otkriju.

S obzirom na to da su raketne jedinice veoma pokretljive, da sve svoje delove maskiraju u svim situacijama, da im je vreme za pripremu opaljenja oko 30 minuta — osnovni zahtev u borbi protiv njih je da se blagovremeno pronađu i otkriju. Međutim, izviđanje i otkrivanje raketnih jedinica je veoma složeno, kako zbog njihove taktike dejstva tako i zbog maskiranja.

Radi maksimalne bezbednosti, raketne jedinice vrše veće pokrete i premeštanja načelno noću. Dnevni pokreti raketnih oruđa na vatrene položaje su kratki, precizno organizovani i brzi. Izbor vatrenih položaja je veoma širok, naročito kod onih koje se kreću na vozilima guseničarima. Posle ispaljivanja oruđe se obavezno sklanja sa mesta ispaljivanja i sl.¹

Mere maskiranja su veoma opsežne i raznovrsne i u rejonu razmeštaja i na maršu. Radi zavaravanja protivnika raketna oruđa i rakete se pokrivaju maskama tipa »cisterna« ili »krošnja drveta«. Raketna oruđa postavljaju se kad god je to moguće u pošumljenim rejonima ili u naseljenim mestima. Izgrađuju se i postavljaju na vatrene položaje lažna raketna oruđa. Široko se primenjuju dimne zavese. Da bi se prigušio karakterističan zvuk pri opaljenju, istovremeno se otvara artiljerijska vatra i sl.

Da bi se u tako složenim uslovima uspešno izvršavali zadaci izviđanja, nužno je da se na njih usmere sve raspoložive izviđačke snage i sredstva. Među njima se po svojim mogućnostima naročito ističu: avijacija, artiljerijska izviđačka služba i izviđačke grupe pešadijskih jedinica.

Avijacija je efikasno sredstvo za izviđanje raketnih jedinica. Njena velika brzina i pokretljivost omogućavaju da te jedinice traži na široj prostoriji — bilo na vatrenim položajima, u rejonima razmeštaja ili na maršu.

Pošto je za dejstvo po raketnim jedinicama najvažnije da se blagovremeno pronađu, neophodno je da se na ovom zadatku maksimalno napregnu sve avijacijske snage koje su efikasne za izvršenje izviđanja. Uspešnim otkrivanjem i praćenjem raketnih jedinica avijacija pruža dragocenu pomoć snagama KoV koje izvode operaciju.

Prilikom određivanja snaga avijacije za izviđanje raketnih jedinica treba se rukovoditi prvenstveno karakteristikama raketnih jedinica i njihovom taktikom dejstva. Iz toga proizlazi da su za ovu vrstu izviđačkih zadataka mnogo pogodniji naoružani od nenaoružanih aviona — izviđača, jer su naoružani u stanju da ih po otkrivanju odmah i napadnu. Time oni ometaju rad i pripreme raketne jedinice i stvaraju potrebno vreme za napad sopstvenim lovačko-bombarderskim snagama. Iz tih razloga — a imajući u vidu i činjenicu da se izviđanje vrši u taktičkoj dubini — za izviđanje raketnih jedinica mogu se efikasno upotrebiti snage lovačko-bombarderske avijacije, specijalno obučene za izvršenje ovog zadatka. Pored njih mogu se upotrebljavati i snage izviđačke avijacije. U slučajevima kada se ne raspolaze dovoljnim izviđačkim snagama, izviđačka avijacija će se koristiti samo za operativno i stratijsko izviđanje (izviđače i raketne jedinice operativne namene).

¹ Načelna šema premeštanja ovih jedinica izgleda ovako: još dok se jedinica nalazi u dubini (u zoni očekivanja), inženjerski se pripremaju 1 do 2 tzv. rejona borbenog razmeštaja. U tom rejonu, ili u njegovoj neposrednoj blizini, uređuju se 2 do 3 vatrena položaja (osnovni i rezervni). Raketno oruđe izlazi na VP neposredno pre opaljenja i čim ispali raketu odmah ga napušta i odlazi u rejon rezervnih VP. Odlazak iz jednog rejona borbenog razmeštaja u drugi — bilo po frontu ili po dubini — sledi u slučaju da se pomeri linija fronta ili kad se utvrdi da je neprijatelj jedinicu otkrio.

Da bi se pravovremeno iskoristili podaci o otkrivenom cilju, vizuelno izviđanje biće osnovni način izviđanja raketnih jedinica. Čim otkrije neki od elemenata raketne jedinice, izviđač o tome istog trenutka javlja preko radija, kako bi taj podatak na vreme iskoristile avijacijske i artiljerijske snage koje se nalaze u pripravnosti. Pored toga, izviđač može po otkrivanju raketne jedinice da navodi na cilj grupu aviona koja je upućena da je napadne.

Da bi se raketne jedinice pronašle, neophodno je sistematski izviđati rejone njihovog rasporeda. U zoni armijske operacije za sada se može najčešće očekivati da će ih biti 2 do 3. Imajući u vidu da jedan par aviona na otkrivenom zemljištu može da izviđa rejon veličine 150 do 200 km², biće najčešće dovoljno da nekoliko parova uspešno izvide rejon na jednom od pravaca gde bi se mogla nalaziti raketna jedinica taktičke namene. Da li će se u jedan rejon uputiti par izviđača ili pojedinačni avion zavisiće od raspoloživih snaga, karaktera zemljišta, neprijateljskog protivdejstva i vremena potrebnog za pristizanje grupa za uništenje cilja. No, u svim slučajevima treba nastojati da se za izviđanje raketa određuju najbolje posade.

Otkrivanju raketnih jedinica doprinosiće i avioni koji imaju zadatak da osmatraju bojište (LBA ili LA). Mada neće imati specijalan zadatak da traže raketne jedinice, sigurno je da će biti i takvih slučajeva kada će u sklopu osmatranja bojišta otkriti i prisustvo raketne jedinice. U tom slučaju njihov bi zadatak bio da se odmah koncentrišu na njeno osmatranje i praćenje, da je napadnu i da o tome najhitnije obaveštavaju zainteresovane komande.

Da bi se obezbedila sistematičnost u traženju raketnih jedinica i da bi se zadovoljila potreba da se izvide novopojavljeni raketni ciljevi, nužno je imati u rezervi određene snage izviđača. One bi u prvom redu bile upotrebljene protiv onih raketnih jedinica koje su izvršile opaljenje iz rejona koji se u tom momentu ne kontroliše iz vazduha. Pored toga, izviđačke snage iz rezerve upotrebljavale bi se kao dopuna za one snage koje iz bilo kojih razloga nisu uspele da otkriju raketnu jedinicu.

Izviđanje raketnih jedinica taktičke i operativne namene može da se obavlja i bespilotnim automatskim letelicama snabdevenim odgovarajućim foto-kamerama. Mada još uvek u razvoju, ovo će novo sredstvo, po svemu sudeći, zauzimati sve značajnije mesto u izviđanju na bojištu.

Mada su mogućnosti avijacije u izviđanju raketnih jedinica krupne i značajne, ipak ih ne bi trebalo precenjivati. Može se smatrati da je ovaj zadatak za avijaciju veoma složen i da neće biti retki slučajevi da se izviđanjem iz vazduha raketne jedinice ne otkriju. Isto tako treba imati u vidu da je noćno izviđanje ovih ciljeva mnogo neefikasnije, čak i sa avionima za radarsko izviđanje. Pored toga, nedostatak je izviđanja iz vazduha što posada aviona nije uvek u mogućnosti da sasvim precizno odredi koordinate cilja. One su dovoljne za dejstvo avijacije, dok za dejstvo artiljerije biće u više slučajeva samo usmeravajuće i treba ih dopuniti preciznijim merenjem od strane artiljerijskih organa.

Artiljerijsko izviđanje. Organizuju ga artiljerijski organi komandi združenih jedinica i komande artiljerijskih jedinica, a sprovodi se u okviru opštevojnog izviđanja ili samostalno. Prilikom planiranja arti-

ljerijskog izviđanja, artiljerijskim izviđačkim organima i jedinicama moraju se postaviti konkretni zadaci za prikupljanje podataka o neprijateljskim raketnim jedinicama i njihovom praćenju u toku borbenih dejstava.

Artiljerijska izviđačka služba koristi se svim podacima opštevojnog izviđanja i avijacije koji su od interesa za dejstvo artiljerijskih i raketnih jedinica. Pošto ovi podaci često nisu onoliko precizni koliko je to nužno za dejstvo artiljerijskih i raketnih jedinica, moraju se dopunjavati određivanjem tačnih koordinata cilja. Zato se rad artiljerijske izviđačke službe i angažovanje njenih sredstava orijentiše na one rejone u kojima su opštevojno izviđanje i avijacija otkrili neprijateljske raketne jedinice. Istovremeno (prema svojim mogućnostima) artiljerijska izviđačka služba preuzima dalje praćenje njihovih borbenih dejstava.

Artiljerijska izviđačka služba je dužna da i sama prikuplja podatke o raketnim jedinicama na što većoj dubini neprijateljskog rasporeda, da precizira njihovo mesto, prati dejstvo i pravce kretanja. Za ovu svrhu koriste se organi i jedinice trupnog i instrumentalnog izviđanja i izviđanje iz vazduha.

Organi artiljerijske izviđačke službe moraju pravilno i brzo da analiziraju raketne ciljeve, kako bi se naponi usmerili ka onim objektima čijim bi izbacivanjem iz borbe dejstvo neprijateljskih raketnih jedinica bilo potpuno ili za duži period onemogućeno. Zbog ovoga, izviđački organi moraju detaljno da poznaju formacije raketnih jedinica, taktiku njihove upotrebe, osetljivost na dejstvo artiljerije i raketa, raspored na zemljištu svih elemenata borbenog poretka i tehničke postupke za pripremu i lansiranje raketa. Dobro poznavanje formacija i taktike upotrebe neprijateljskih raketnih jedinica olakšava otkrivanje onih njihovih delova koji nisu prinuđeni da se zbog dejstva otkriju, makar i za kraće vreme, već za svoj raspored i rad koriste najpovoljnije prirodne i veštačke uslove maskiranja, a za pokret — noć i nepovoljne atmosfere uslove.

Za otkrivanje i praćenje neprijateljskih raketnih jedinica artiljerijska izviđačka služba koristi se svim sredstvima koja joj stoje na raspolaganju.

Vizuelno i radarsko izviđanje jedinica slobodnih raketa taktičke namene, na daljinama od 10 do 20 km, sa zemaljskih osmatračnica, zahtevaju izuzetno povoljne zemljišne i vremenske okolnosti. Pri organizaciji izviđanja raketnih jedinica sa zemlje, mora se posebna pažnja pokloniti izboru osmatračnica, ne samo zbog vrlo osetljive opreme radarskih jedinica, već i zbog mogućnosti izviđanja. Ukoliko raspored na zemlji i nadvišavanje artiljerijskih osmatračnica ne bi zadovoljavali potrebe izviđanja neprijateljskih raketnih jedinica, trebalo bi pristupiti posebnom izboru i određivanju osmatračnica, kojima bi otkrivanje i praćenje raketnih jedinica bio prvenstveni, a ponekad i isključivi zadatak.

Obaveza je svih artiljerijskih osmatrača da svoj rad usmere ka otkrivanju neprijateljskih raketnih jedinica. Pošto se neprijateljske raketne jedinice često premeštaju, neophodno je da se organizuje dobro i brzo izveštavanje o njihovoj pojavi i tačnom mestu razmeštaja, kao i

da jedinice budu uvek spremne, da protiv njih brzo dejstvuju. To se može postići uklapanjem svih artiljerijskih osmatračnica u jedinstveni sistem, a da bi se obezbedilo brzo izveštavanje, koje ima prioritetan značaj, neophodne su jedinstvene i posebne šifre i kodovi. Podela zadataka po pravcima, zonama ili rejonima doprinela bi boljoj organizaciji, celishodnijem angažovanju i korišćenju mogućnosti izviđačkih jedinica.

Pored uključivanja u sastav opštevojnih izviđačkih grupa trebalo bi obrazovati i artiljerijske izviđačke grupe koje se ubacuju kroz borbeni poredak ili vazдушnim putem u neprijateljsku pozadinu. Ove grupe mogu dobiti poseban zadatak da prikupljaju podatke o neprijateljskim raketnim jedinicama i daju neophodne podatke za dejstvo sopstvenih artiljerijskih raketnih jedinica. Ljudstvo ovih grupa mora dobro da poznaje taktiku i tehniku neprijateljskih raketnih jedinica.

Posebno mesto u izviđanju neprijateljskih raketnih jedinica taktičke namene pripada artiljerijskim avionima i helikopterima. Zbog toga što su osetljivi na dejstvo protivavionske vatre i neprijateljskih borbenih aviona, prinuđeni su da zadatke izvršavaju leteći iznad rasporeda sopstvenih jedinica ili kratkim upadima iznad neprijateljskog borbenog poretka. Zato oni, u suštini, predstavljaju vazdušne osmatračnice sa utoliko povoljnijim uslovima izviđanja, ukoliko su bliže prednjem kraju. Vizuelno osmatranje i ovde ima prednost, naročito kada se podaci o neprijateljskim raketnim jedinicama i mestu njihovog razmeštaja mogu da prenose u toku leta. Aero-fotoizviđanje iz artiljerijskih aviona i helikoptera može biti tačnije, ali je za dobijanje snimaka i njihovo dešifrovanje potrebno mnogo više vremena.

Pored radarskog izviđanja, ostale jedinice artiljerijskog instrumentalnog divizona mogu da se koriste za izviđanje raketnih jedinica taktičke namene sa zemaljskih osmatračnica i za određivanje njihovog mesta presecanjem (optičke jedinice). I za ovu vrstu izviđanja treba obezbediti odgovarajuće osmatračnice.

Jedinice zvukovnog izviđanja ne mogu da odrede položaj neprijateljskih raketnih jedinica pre nego što se one ne otkriju svojim dejstvom. Pošto im je za određivanje cilja od momenta dobijanja zapisa potrebno 5 do 10 minuta, ove će podatke moći da koriste prvenstveno dežurne artiljerijske jedinice. Isturanjem zvukoprijemnih stanica što bliže prednjem kraju (radi presecanja koordinata na što većoj dubini) i direktnim slanjem dobijenih koordinata na vatrene položaje isturenih divizona i baterija, mogu se neprijateljskim raketnim jedinicama naneti gubici u kratkom periodu dok se pripremaju da napuste vatrene položaje posle izvršenog lansiranja. U daljem procesu ovi se podaci mogu koristiti za usmeravanje izviđanja ka otkrivenim rejonima, za praćenje rada neprijateljskih raketnih jedinica i angažovanje drugih sredstava za borbu s njima.

Izviđačke grupe pešadijskih jedinica. Ove grupe imaju velike mogućnosti za izviđanje raketnih jedinica. One su u stanju da prikupe podatke o rejonima prikupljanja, pokretu, radarskim uređajima i skladištima raketnih jedinica. Najveća im je prednost što mogu precizno da odrede koordinate cilja koje su u stanju da trenutno jave radio-putem.

S obzirom na karakteristike raketa i specifičnost njihovog izviđanja, najbolje je da se za ovaj zadatak formiraju specijalne izviđačke grupe. U njihov sastav bi pored opštevojnih izviđača, obavezno trebalo da uđu artiljerijski izviđači, pioniri, hemijski izviđači, radisti i određen broj pešaka. Imajući u vidu da se ove grupe mogu naći i u povoljnoj situaciji da izvrše napad na neki od elemenata raketne jedinice, poželjno je da izviđačke grupe budu nešto veće; tada bi im se mogao postaviti i zadatak da unište rakete.

Najveći nedostatak izviđačkih grupa u izvršenju ovog zadatka je u tome što teško dopiru do cilja. Da bi se taj nedostatak do izvesnog stepena ublažio, nužno je prethodno detaljno proceniti pravce njihovog ubacivanja i nastupanja. Isto tako mogućna je i upotreba helikoptera pomoću kojih bi izviđačka grupa bila ubačena u određeni rejon, odakle bi se uputila ka raketnoj jedinici.

U organizaciji dejstva izviđačkih grupa, jedno od najvažnijih pitanja je da im se omogući da pravovremeno dostave podatke o otkrivenoj raketnoj jedinici. To se postiže time što se grupi obezbeđuje da u bilo kom momentu preda preko radija izviđačke podatke zainteresovanoj komandi.

Upotreba izviđačkih patrola i grupa partizanskih jedinica biće ređa nego u operativnoj dubini, ali će na brdovitom pošumljenom zemljištu biti uslova i za njihovo dejstvo. U slučajevima kada se njihovo dejstvo predviđa i organizuje potrebno je: da izviđački organi s fronta postavе precizan zadatak partizanskoj jedinici i, da izviđači partizanske jedinice imaju radio-sredstvo i radio-karakteristike centra (stanice) na frontu.

Uspesi u izviđanju raketnih jedinica u najvećoj meri će zavisiti od pravilne organizacije izviđačkih dejstava, naročito od strane onih komandi koje raspolazu pomenutim snagama i sredstvima. Od naročitog je značaja da se planovi, mere i postupci izviđanja zasnivaju na neprekidnosti i aktivnosti dejstva svih izviđačkih snaga i sredstava.

Opasnost od raketnog oružja je neprekidna. Ono se u kratkom periodu može pojaviti na više pravaca. Zbog toga je zadatak obavestajnih i operativnih organa da neprekidno prate pokrete i način upotrebe raketnih jedinica, da proveravaju i upoređuju podatke koje dobijaju, da cene i predviđaju rejone i vreme njihove upotrebe. Na osnovu toga oni će biti u mogućnosti da stvaraju celishodne planove i poduzimaju efikasne mere za otkrivanje i praćenje raketnih jedinica. Pri tome je najvažnije da se u izvršenju ovog, danas jednog od osnovnih zadataka izviđanja, nikada ne oslanja samo na jedno sredstvo ili jedinicu, već da se sve istovremeno i planski kombinuje u aktivnom traženju i otkrivanju raketnih jedinica.

BORBA PROTIV RAKETNIH JEDINICA

U borbi protiv neprijateljevih raketnih jedinica taktičke namene treba da učestvuju jedinice svih vidova rodova, a najefikasnija su dejstva avijacije, artiljerije, tenkovskih i pešadijskih jedinica.

Dejstva avijacije. Avijacija je najefikasnije borbeno sredstvo za borbu protiv raketnih jedinica taktičke namene. Velika brzina leta i manevra omogućuje joj da uspešno dejstvuje po njima u pravo vreme i na široj prostoriji. Pored toga, za uništenje raketa potrebne su relativno male snage sa klasičnim naoružanjem (za uništenje lansirne rampe 2 do 4 aviona).

Imajući u vidu da je taktička pokretljivost raketnih jedinica velika, i osnovni zahtev za dejstva avijacije je — brzina. Tom zahtevu se moraju podrediti i način dejstva avijacije i njena upotreba.

Kod pronalaženja najefikasnijeg načina dejstva avijacije protiv raketnih jedinica moralo se početi od iskustva poslednjeg rata u borbi protiv pokretnih ciljeva u taktičkoj dubini. Ta iskustva su pokazala da je za takve ciljeve trebalo držati određene snage avijacije u pripravnosti na zemlji ili u vazduhu, odakle su dejstvovali po pozivu.

Držanje snaga u pripravnosti u vazduhu je neekonomično (češće ga primenjuje napadač nego branilac), a često nije ni moguće obezbediti da se raketne jedinice pronađu u vreme kad se snage nalaze u pripravnosti u vazduhu. Zbog toga će se ovaj način dejstva primenjivati prvenstveno kad je raketna jedinica otkrivena u jednom rejonu ali je iz bilo kojih razloga iščezla izviđaču odnosno grupi aviona koja je trebalo da izvrši napad, te kad postoje povoljni uslovi za izbor zone očekivanja.

Dejstvo iz pripravnosti na zemlji je ekonomično i primenjivaće ga i napadač i branilac — bilo za dejstvo po iznenadno pojavljenim raketnim jedinicama, bilo kao dopuna snagama koje već dejstvuju po njima. Međutim, ovaj način dejstva ima veoma krupan nedostatak: zbog udaljenosti aerodroma od linije fronta može se dogoditi da raketna jedinica iščezne za vreme leta grupe do rejonu dejstva.

Očigledno je da se morao tražiti nov način dejstva kojim bi se otklonili (ili bar smanjili) nedostaci dejstva iz dežurstva u vazduhu i na zemlji, odnosno kojim bi se eliminisalo »mrtvo vreme« od momenta uočavanja delova raketne jedinice do početka dejstva po njima. To se moglo postići samo grupama aviona koje istovremeno traže rakete i napadaju ih, tj. dejstvuju po principu: »otkrij — napadaj«. Zbog toga je kod većine armija usvojeno gledište da će ovaj način dejstva biti najčešće upotrebljavan u borbi protiv raketnih jedinica taktičke namene (naziv ovog načina dejstva je različit: »slobodan lov«, »lovci raketa«, »lovci« i sl.).

Prednosti su očigledne: obezbeđena je najveća brzina dejstva, a cilj napadaju male grupe (2 do 4 aviona) koje su veoma pokretljive i u mogućnosti su da primenjuju široku skalu postupaka da bi se maskirale i obezbedile od neprijateljskih sredstava PVO. No, i pored ovih neospornih prednosti, ovaj način dejstva ne bi se smeo ni preceniti (apsolutizirati). Uslovi dejstva grupa »slobodnog lova« mogu često biti i nepovoljni, a snage nepovoljne za uništenje raketne jedinice. U slučajevima kada protivnik ima prevlast u vazduhu — ili čak i pri ravnoteži snaga — ne može se očekivati da će ove grupe neometano dejstvovati: realno je očekivati da će ih u rejonima razmeštaja raketa energično napadati lovci koji patroliraju i ostala sredstva PVO — čim budu otkrivene. Zbog toga se može računati da će dosta često biti i takvih situacija kada grupe

»slobodnog lova« neće moći da efikasno napadnu cilj ili ga, pak, neće ni otkriti. Iz tih razloga — kao i zbog toga što se raketne jedinice mogu pojaviti neočekivano u drugom rejonu — nužno je imati posebne snage avijacije u pripravnosti na zemlji, spremne da trenutno polete na izvršenje ovog borbenog zadatka. Ukoliko se u tom momentu raspolaže snagama u pripravnosti u vazduhu one će biti još pogodnije za brzo i uspešno dejstvo.

Oslanjati se isključivo na bilo koji od ovih načina dejstva bilo bi neopravdano i štetno i sa stanovišta taktike dejstva. Jer, učestala (šab-lonska) primena bilo kojeg od njih pomogla bi protivniku da brzo pro-nađe efikasne mere PVO.

Iz navedenih okolnosti i razloga proizlazi da samo kombinacijom svih navedenih načina dejstva avijacija može da uspešno uništava ili ometa raketne jedinice taktičke namene. Izbor načina (kombinacije načina) dejstva prvenstveno će zavisiti od uslova izviđanja, karaktera neprijateljskog protivdejstva i od mogućnosti sopstvenih avijacijskih snaga da blagovremeno ispolje svoje dejstvo.

Pošto će neprijatelj preduzimati maksimalne mere da bi zaštitio svoje raketne jedinice od napada iz vazduha, u prvi plan izbija pitanje zaštite od neprijateljskih sredstava PVO onih snaga koje vrše napad. Pojedinačni izviđači i grupe »slobodnog lova« po pravilu će dejstvovati bez takve zaštite, a obezbeđivaće se time što će dejstvovati iznenadno, brzo i sa malih visina. Međutim, veće grupe neće biti u mogućnosti da primene takav način dejstva i da izbegnu neprijateljsku PVO. Zbog toga će se štititi posebnim lovačkim snagama, ili će se čak i deo lovaca-bombardera određivati za neutralisanje najopasnijih sredstava PVO na zemlji. U tim slučajevima može se dogoditi da veći deo avijacijskih snaga bude upotrebljen za borbeno obezbeđenje, a manji za napad na cilj.

Efikasnost avijacije u borbi protiv raketnih jedinica zavisice u velikoj meri od načina njene upotrebe u boju i operaciji. Borbena praksa je bezbroj puta potvrdila da avijacije nikada nema dovoljno na bojištu. Ciljeva je na bojištu mnogo, sa svih strana postavljaju se zahtevi za dejstvo avijacije, a ona je brojno ograničena i kod napadača i kod branioca. Zbog toga se komande pri odlučivanju o upotrebi avijacije i u organizaciji borbenih dejstava uvek u oštrom vidu susreću sa pitanjem ekonomisanja snagama avijacije. Ovo je danas još značajnije jer su se na bojištu pored »standardnih« ciljeva, pojavila nuklearna sredstva, kao prioritetni objekti za dejstvo avijacije i u napadu i u odbrani.

Mada raketne jedinice u naoružanju armije još nisu isuviše mnogobrojne, ipak su za borbu sa njima potrebne znatne snage avija-cije. Pre svega zbog toga što borbu sa raketama mora da karakteriše neprekidnost u izviđanju i dejstvima, što zahteva mnogo više snaga nego kad neprekidnost nije nužna. Pored toga, za dejstva po raketnim jedinicama treba neprekidno imati deo snaga u rezervi — i lovačko-bombarderskih i lovačkih — što takođe utiče na naprezanje avijacijskih jedinica. Isto tako, jedinice koje budu dejstvovale po raketama mogu da računaju i na veće gubitke, i sl. Doda li se svemu tome činjenica da avijacija u boju i operaciji mora da izvršava i druge značajne zadatke,

proističe da su komande koje upotrebljavaju avijaciju dužne da na najcelishodniji način reše pitanje ekonomije snaga pri određivanju ciljeva i zadataka avijaciji.

Ekonomičnost u određivanju snaga za borbu protiv raketnih jedinica postiže se, pre svega, pravilnim izborom objekta dejstva. Nemoгуće je bilo u kojoj fazi borbe dejstvovati po svim raketnim jedinicama u operacijskoj zoni. Zbog toga će se putem svestrane procene odbraniti oni rejonu iz kojih bi dejstvo raketnih jedinica bilo najopasnije za težišne napore sopstvenih snaga. Tada bi se napori avijacije mogli pravilno koncentrisati na traženje raketa u tim rejonima i na njihovo uništenje. Slično je i sa vremenom dejstva avijacije. Ona najčešće neće biti toliko mnogobrojna i u takvom stepenu pripravnosti da bi mogla neprekidno i sa jednakim intenzitetom u toku čitavog dana da dejstvuje po raketama. Otuda potreba da opštevojne i vazduhoplovne komande pronađu i odrede one vremenske periode koji su najznačajniji za uspeh boja ili operacije, kako bi avijacija mogla u to vreme da koncentriše svoje napore na uništenje ili neutralisanje raketnih jedinica.

Ukoliko se dogodi da su snage za dejstvo po raketama istrošene, ili da su iz bilo kojih razloga u nemogućnosti da na vreme dejstvuju (što će biti dosta čest slučaj), za izvršenje ovog zadatka upotrebljavaće se avijacijske snage koje su predviđene za druge ciljeve, a prvenstveno one grupe koje se budu nalazile u vazduhu. U tom slučaju bi se grupe u vazduhu sa komandnih mesta (ili od organa sadejstva) preorijentisale na napad po raketnoj jedinici, a takvu bi odluku donosio i sam vođa grupe aviona, čim bi je uočio.

Dejstva artiljerije. Artiljerija u borbi protiv raketnih jedinica učestvuje sopstvenim raketnim jedinicama, artiljerijom sa granatama punjenim nuklearnim i brizantnim eksplozivom i višecevnim bacačima raketa pa je, pored avijacije, glavno sredstvo u toj borbi.

Artiljerijske raketne jedinice (pored avijacije) predstavljaju najefikasnije sredstvo za borbu sa neprijateljskim raketnim jedinicama. Korišćenje raketa sa nuklearnim punjenjem može dati najveće efekte udarima po najosetljivijim delovima neprijateljskih raketnih jedinica, po centrima čijim se uništenjem onemogućuje njihovo dejstvo u celini. Ovi delovi su raspoređeni u rejonima vatrenih položaja baterija i divizionu na takvim udaljenjima po frontu i dubini, da istovremeno ne trpe gubitke od nuklearnog udara nominalne snage. Analize otkrivenih vatrenih položaja raketnih jedinica, koje su neophodne pri izboru cilja, pokazaće u više slučajeva da nuklearni udari po vatrenim položajima raketnih oruđa (položajima za lansiranje) mogu biti manje rentabilni, da bi uništenjem jednog oruđa sa poslugom cilj bio samo delimično postignut, dok bi za definitivno izbacivanje raketne jedinice iz borbe bili potrebni novi napori i materijalna sredstva. S druge strane, nuklearnim udarima po skladištima delova raketa ili nuklearnih bojevih glava, kao i mestima za montiranje projektila, mogao bi se postići mnogo veći materijalni efekat.

Ekonomičnost u korišćenju raketa sa nuklearnim bojevim glavama zahteva da se nuklearni udari ostvaruju samo po onim ciljevima koji su otkriveni izviđanjem i čije je mesto na zemljištu tačno odre-

deno. Dejstvo po neprijateljskim raketnim jedinicama na osnovu pretpostavki i procene o mestu njihovog mogućnog nalaženja, bez detaljnih izviđačkih podataka, gotovo da neće nikada doći u obzir. Da bi se moglo dejstvovati po raketnim jedinicama za što kraće vreme pošto se podaci dobiju i provere, pojedina oruđa moraju biti u stepenu najviše pripravnosti. Najbolje bi bilo kada bi oruđa sa raketama i gotovim elementima bila nanišanjena na određene ciljeve. Međutim, da i sama ne bi bila otkrivena i uništena pre izvršenja zadatka, u najvećem stepenu pripravnosti biće samo pojedina oruđa, dobro zaklonjena. Načelnik artiljerije mora da reguliše stepen pripravnosti oruđa i raketa za borbu sa neprijateljskim raketnim jedinicama, vreme trajanja pripravnosti, i da bude neprekidno u toku izvršenih priprema. Pored svih ovih mera, raketnim jedinicama taktičke namene, koje raspolažu najvišim stepenom mobilnosti, potrebno je izvesno vreme od momenta prijema naređenja na komandnom mestu raketne baterije do lansiranja rakete. Zato borbu sa neprijateljskim raketnim jedinicama taktičke namene treba otpočeti, kad god je to moguće, u fazi njihovih prethodnih priprema (dok montiraju i ispituju rakete); tada treba dejstvovati po skladištima delova raketa i bojevih glava, mestima za montiranje i kontrolu. Dejstvo sopstvenih raketnih jedinica može da kasni ukoliko pripreme otpočnu u momentu kad neprijateljska raketna oruđa izlaze na vatrene položaje.

Velika vrednost u borbi sa neprijateljskim raketnim jedinicama obezbeđuje se planovima dejstva raketnih grupa. Dok neprijateljske raketne jedinice još nisu zauzele raspored u napadnom ili odbrambenom borbenom poretku, planira se veći broj nultih tačaka po mestima na kojima je njihova pojava najverovatnija. Svi planirani udari ne moraju biti izvršeni, ali zato predstavljaju solidnu osnovu za pripremu elemenata i pravilan raspored raketnih jedinica. Na sličan način planiraju se nuklearni udari i po neprijateljskim raketnim jedinicama u pokretu: na pravcima na kojima se očekuje njihova pojava planiraju se 2 do 3 nuklearna udara, koji se ostvaruju pošto se provere izviđački podaci.

Pojedini elementi za ostvarenje sopstvenih nuklearnih udara mogu biti pripremljeni još u toku planiranja. Tako, na primer, nulte tačke se mogu predvideti na mestima na kojima će se najverovatnije nalaziti osetljivi delovi neprijateljskih raketnih jedinica, a visine eksplozija prema najpovoljnijim učincima koji se mogu postići na ljudstvo u zaklonu ili izvan zaklona itd. Zbog toga što se ovi ciljevi redovno nalaze u dubini neprijateljskog rasporeda, određivanje zone sigurnosti sopstvenih jedinica neće biti aktuelno, a za sprečavanje privremenog zaslepljavanja biće dovoljno da se upozore, a ne da se izvlače iz posednute zone.

Vreme predviđeno za izvršenje nuklearnog udara, ukoliko se situacija kod cilja naglo promeni, može biti odloženo ili naređenje povučeno. Naređenje može povući samo starešina jedinice koji ga je izdao, pri čemu se mora voditi računa o vremenu potrebnom za saopštenje jedinici.

Po sličnim načelima se koriste i artiljerijska oruđa sa nuklearnim granatama. U odnosu na raketna oruđa ona su manjeg dometa, a granate punjene nuklearnim eksplozivom male su snage; obično su kalibra preko 150 mm, pošto je izrada manjih kalibara nerentabilna u odnosu

na mogućnosti rakete. Rasturanja ovih oruđa su manja, podesnija su za tučenje manjih ciljeva, brže se mogu spremirati za dejstvo i sa jednog vatrenog položaja mogu da ispale i po dve nuklearne granate, dok im je mogućnost zaklanjanja povoljnija od raketnih oruđa.

Kada artiljerijska oruđa, koja mogu da koriste i nuklearne granate, dejstvuju granatama sa brizantnim punjenjem, raspoređuju se kao i ostala artiljerijska oruđa u okviru baterije i diviziona. Za dejstvo nuklearnim granatama podesniji im je pojedinačan raspored, analogan rasporedu raketnih jedinica. Za borbu sa neprijateljskih raketnim jedinicama koriste se prednostima s kojima raspolažu, dok nedostatak dometa moraju nadoknađivati što većim isturanjem ka sopstvenom prednjem kraju. Neprijateljske raketne jedinice taktičke namene raspoređuju se na dubinu od 10 do 20 km od prednjeg kraja, da bi se obezbedilo dejstvo po dubini, a često mogu biti i više isturene radi smanjenja rasturanja koje u velikoj meri zavisi od daljine gađanja. U ovakvoj situaciji, pojedinačna artiljerijska oruđa sa nuklearnim granatama, isturena što više ka sopstvenom prednjem kraju, mogu uspešno da dejstvuju protiv neprijateljskih raketnih jedinica. Kod izlomljenih frontova, dubljih proboja jedne ili druge strane, bočni raspored ovih oruđa (iza najisturenijih sopstvenih delova) može dati još povoljnije rezultate.

Slični rezultati moraju biti zadovoljeni i u borbi ostalih artiljerijskih jedinica protiv neprijateljskih raketnih jedinica taktičke namene. Zbog nedovoljnog dometa, dejstva sa osnovnih vatrenih položaja često neće biti mogućna. Najveće mogućnosti i ovde leže u isturanju pojedinih diviziona većeg dometa na privremene vatrene položaje, koji bi bili u blizini sopstvenog prednjeg kraja. Ovaj osnovni zadatak oni bi izvršavali iznenadnim i snažnim vatrenim udarima na pojedine delove raketnih jedinica na vatrenim položajima. Manje artiljerijske jedinice — baterije i vodovi — bi dejstvom po najverovatnijim rejonima unosili gubitke i ometali pripreme i dejstvo neprijateljskih raketnih jedinica. Ukoliko bi ove jedinice uspele da onemogućće izvršenje neprijateljskih nuklearnih udara u najosetljivijim momentima operacije i boja, samim tim bi uspešno obavile svoje zadatke.

Višecevni bacači raketa, naročito većeg dometa, mogu da dobiju široku primenu u borbi sa neprijateljskim raketnim jedinicama taktičke namene. Njihova velika pokretljivost i mogućnost ostvarivanja kratkih i snažnih vatrenih udara trebalo bi da naročito dođu do izražaja. Za savlađivanje njihovog osnovnog nedostatka u odnosu na raketne jedinice — manji domet — treba koristiti svaku povoljnu situaciju. Približavanje rejonu vatrenog položaja neprijateljskih raketnih jedinica ne bi trebalo ograničiti na isturanje iza sopstvenog prednjeg kraja, već baterije, vodove pa i pojedina oruđa isturati i ispred prednjeg kraja, uključivati ih u sastav prednjih odreda i jedinica koje vrše ispad ispred prednjeg kraja, uključivati u sastav tenkovskih jedinica koje se kroz neprijateljski borbeni poredak ubacuju u dubinu njegovog rasporeda itd. U ovakvim situacijama višecevni bacači raketa mogu iznenadnim vatrenim udarima da nanesu ozbiljne gubitke neprijateljskim raketnim jedinicama. Razumljivo je da će i oni biti izloženi jakom neprijateljskom dejstvu, ali će njihovi gubici, pa i izbacivanje iz borbe, imati opravdanja ako uspešno izvrše zadatak.

Artiljerija u sastavu partizanskih jedinica može da podržava napade na vatrene položaje neprijateljskih raketnih jedinica taktičke namene. Često će se ovi napadi ograničavati na vatrene prepade, bez upada pešadijskih delova u rejon vatrenih položaja, s ciljem da se nanese gubici ljudstvu i tehnici raketne jedinice. Artiljerijska oruđa sa podešenim transportom, bez obzira na veličinu dometa i kalibar, mogu u velikoj meri da doprinesu uspešnom izvršenju napada.

Celokupnom aktivnošću artiljerije u borbi sa raketnim jedinicama taktičke namene treba da se rukovodi iz jednog centra. Tako bi se bolje iskoristile raspoložive snage i sredstva i obezbedila planska kontrola svih pravaca i rejonu na kojima je verovatna pojava raketnih jedinica. Planiranje ovih dejstava može se prepustiti štabovima viših taktičkih jedinica samo na posebnim pravcima, dok bi se planiranje u svim ostalim slučajevima obavljalo u štabovima operativnih jedinica. Ti bi štabovi trebalo da raspolažu sa više sredstava i mogućnosti, kako za organizaciju izviđanja, tako i za borbu sa neprijateljskim raketnim jedinicama.

Dejstvo tenkova i pešadije. U borbi protiv raketa taktičke namene mogu uspešno da učestvuju i tenkovi i pešadija. Istina, oni će ređe od avijacije i artiljerije biti u mogućnosti da po njima dejstvuju, ali će biti i takvih situacija u kojima će tenkovi zajedno sa pešadijom, ili sama pešadija, moći efikasno da uništavaju rakete.

Vatrene i manevarske mogućnosti tenkovskih jedinica su takve da one mogu uspešno da uništavaju raketne jedinice kad prodru u blizinu rejonu njihovog razmeštaja. Kad se najčešće može računati na takve uslove?

Za uništenje raketne jedinice taktičke namene (njenih pojedinih elemenata) nisu potrebne velike snage. Za izvršenje tog zadatka dovoljan je tenkovski vod sa potrebnim rodovskim ojačanjima. No, kad se računa da će se na pravcu prodiranja tenkova naići na jače otporne tačke ili na veće međuprostore u protivničkom rasporedu, jačina grupe može se kretati do tenkovske čete.

S obzirom na to da se najveći broj raketnih jedinica taktičke namene raspoređuje na već označenoj dubini (10 do 20 km) od linije fronta, takvih situacija će biti (verovatno više u napadu). Rastresiti raspored jedinica u atomskim uslovima nudiće mogućnost da se ubace manje tenkovske jedinice u međuprostore, odakle bi se smelim manevrom uklinjavale ka rejonu raketne jedinice. Takvo ubacivanje moguće je i kroz breše stvorene vlastitim nuklearnim udarima, a nije isključena ni potreba da se u fazi gonjenja uputi ojačana tenkovska grupa za napad na raketnu jedinicu koja je u povlačenju.

Napadna dejstva nude veće mogućnosti za ubacivanje kroz front specijalnih tenkovskih grupa. Napadač je u mogućnosti da takvoj grupi obezbedi snažniju podršku, i to ne samo vatrenu (avijacije, artiljerije) već i neposrednu podršku susednih delova napadnog borbenog poretka. To će stvarati povoljne uslove za prodor grupe ka rejonu vatrenih

položaja raketne jedinice i brže i bezbednije spajanje sa glavninom. Iz tih razloga napadač će češće primenjivati ovaj način dejstva i to kako u vreme neposredno pred napad, tako i u toku njegovog izvođenja.

U odbrambenim dejstvima branilac će težiti da sa ovakvim grupama — koristeći međuprostore, povoljno protezanje linije fronta ili nebudnost protivnika — iznenada prodre do neke od raketnih jedinica i da je uništi. Takva dejstva imala bi karakter ispada, s tim što bi im se morala pružiti snažna vatrena podrška kako u fazi prodiranja, tako i u povlačenju. Neki put će u interesu dejstva ove grupe biti neophodno da se na frontu izvode i demonstrativni napadi.

Zbog složenosti u organizaciji i izvođenju ove vrste zadataka očigledno je da njih ne mogu da izvode niže jedinice. Verovatno bi komanda divizije bila najniža instancija koja može da uspešno pripremi i izvede ova dejstva. Ona je u mogućnosti da na vreme obezbedi izviđačke podatke o mestu raketne jedinice, da obezbedi vatrenu podršku tenkova i da sinhronizira napadna dejstva svojih jedinica sa ubačenom tenkovskom grupom. Niže komande to nisu u mogućnosti.

Dejstva tenkovske jedinice (sa ojačanjima) morala bi biti veoma brza i smela. Hitati ka rejonu cilja, ne zadržavajući se na uzgrednim (sporednim) zadacima — to bi morao biti imperativ za starešinu tenkovske jedinice. A kad se dođe u rejon rasporeda raketne jedinice, takođe treba brzo dejstvovati. Nema potrebe da se gubi vreme u odabiranju objekta za dejstvo, već se može dejstvovati po bilo kojem elementu na vatrenom položaju, jer se njihovim izbacivanjem iz stroja uništava ili onesposobljava za dejstvo raketnih jedinica. Posle izvršenog zadatka jedinica bi se brzo povlačila određenim pravcem.

Pored dejstava specijalno formiranih grupa tenkova i pešadije, biće i takvih situacija — u napadu kao i u protivudaru — da prednji odredi ili uklinjene oklopne jedinice neočekivano izbiju u rejon vatrene položaja raketne jedinice ili da je pristignu pri povlačenju. Tada je zadatak tih jedinica da na najbrži način pristupe uništenju raketne jedinice ili njenih delova.

Protiv raketnih jedinica mogu uspešno da dejstvuju i niže pešadijske jedinice. Njihovo naoružanje, uz ne velika ojačanja eksplozivnim sredstvima, dovoljno je da se pojedini elementi raketnih jedinica onesposobe ili unište.

Pošto se pešadijske jedinice relativno sporo kreću i ne mogu tako uspešno da prodru kroz neprijateljski raspored kao tenkovi, očigledno je da bi njihovo dejstvo protiv raketa kasnilo ako bi se na taj zadatak upućivale tek na osnovu izviđačkih podataka. One bi tada, po pravilu, kasnile jer bi se raketna jedinica do njihovog dolaska premestila iz otkrivenog rejona. Zbog toga je celishodnije da se pešadijske jedinice upućuju u pozadinu neprijatelja da same traže i odmah napadaju raketne jedinice.

Ispresecano ili pošumljeno zemljište pružće uvek mogućnost da se pešadijske jedinice uspešno ubacuju u pozadinu neprijatelja. Da bi im se omogućilo da što pre stupe u dejstvo, treba dobro proceniti gde se

najverovatnije nalazi rejon razmeštaja raketne jedinice i koji će biti pravci njenog premeštanja. Za izvršenje ovog zadatka najpogodnije su snage jačine pešadijske čete. One su dovoljne da obezbede silinu udara po raketnoj jedinici a istovremeno su sposobne za brzo manevrovanje u neprijateljskoj pozadini.

U pogledu odabiranja objekata dejstva ubačenih jedinica mogućna su dva slučaja: da se jedinici izda zadatak da dejstvuje samo po raketnoj jedinici, ili joj se da sloboda da dejstvuje i po ostalim objektima. Određivanje objekata za prvi način dejstva vršiće se kada su podaci o mestu raketne jedinice dosta provereni, a u drugom će se jedinici prepuštati da sama bira objekat napada.

Partizanske jedinice u borbi sa raketnim jedinicama taktičke namene (koje se nalaze u plićoj pozadini) imaće teži zadatak nego kad bi se objekti njihovog napada nalazili na većoj dubini neprijateljskog rasporeda. (U vezi s tim i mogućnostima partizanskih jedinica u borbi protiv raketnih jedinica operativne namene daleko su veće u odnosu na mogućnosti u borbi protiv taktičkih raketa.) U taktičkoj dubini, pored opsežnih mera za neposredno obezbeđenje raketnih jedinica, one će biti posredno štićene i gustim rasporedom snaga prvog ešelona u neprijateljskom napadnom i odbrambenom poretku. No, bez obzira na ovakve okolnosti, primenom odgovarajućih taktičkih postupaka i korišćenjem noći i odgovarajućih atmosferskih prilika, partizanske jedinice moći će da se uspešno angažuju u borbi protiv raketnih jedinica taktičke namene, a naročito na brdskom i pošumljenom zemljištu.

Zasedama duž komunikacija kojima se kreću neprijateljske raketne jedinice, partizanske jedinice im mogu naneti i gubitke i otežati upotrebu pre nego što izbiju u rezone vatrenih položaja. Upoznate sa značajem koji mogu imati raketne jedinice na tok borbenih dejstava, snage u zasedi mogu i propuštati druge neprijateljske delove, a svoje akcije usmeriti prvenstveno na kolone raketnih jedinica.

U povoljnijim okolnostima one će vršiti i noćne napade. Pri tom se na najveći efekat može računati ako se napadom predvidi i upad pojedinih delova u rejon vatrenog položaja, čime bi se raketna jedinica mogla potpuno izbaciti iz borbe. U težim okolnostima napad se može ograničiti na vatreni prepad sa podesnih mesta u blizini vatrenog položaja. Manje partizanske jedinice, naoružane lakim artiljerijskim oruđima ili minobacačima, mogu se provući kroz neprijateljski borbeni porredak i iznenadnom vatrom naneti gubitke ljudstvu raketne jedinice, oštetiti njenu tehniku i onemogućiti joj upotrebu za kraće ili duže vreme.

Organizacija borbe protiv neprijateljskih raketnih jedinica jedan je od najvažnijih zadataka komandi i štabova, kako u pripremi, tako i u toku izvođenja operacija i boja. Ovo se u jednakoj meri odnosi i na napadača i na branioca. Jer veliku prednost, u svim slučajevima, ima ona strana koja pre i uspešnije iskoristi svoje vatrene mogućnosti, a prvenstveno mogućnosti svojih nuklearnih borbenih sredstava.

Poseban značaj u borbi sa neprijateljskim nuklearnim sredstvima ima borba sa neprijateljskim raketnim jedinicama taktičke namene. Nju treba voditi neprekidno, pošto nije ograničena na neku fazu ili period operacije i boja, već mora otpočeti što pre i završiti sa završetkom borbenih dejstava.

Borba sa neprijateljskim raketnim jedinicama nije uslovljena postojanjem sopstvenih nuklearnih sredstava, pošto je i strana koja ih nema, ili ih ima u ograničenim količinama, obavezna i u mogućnosti da je organizuje sredstvima koja joj stoje na raspolaganju. Jedinice raznih rodova i vidova operativne vojske, kao i partizanske jedinice, mogu uspešno da uništavaju neprijateljske raketne jedinice taktičke namene i klasičnim naoružanjem.

Objedinjena i planska upotreba svih sredstava koja mogu biti efikasna u određenoj situaciji, osnovni je preduslov za vođenje uspešne borbe protiv raketnih jedinica.

General-potpukovnik

Milija STANIŠIĆ

i

general-major

Stojadin SOLDATOVIĆ